

Wspomnienie o mgr. inż. Janie Romejko-Hurce

Воспоминания о маг. инж. Яне Ромейко-Хурце

Jan Romejko-Hurko, M.Sc. Eng. Obituary

9 kwietnia 1984 r. zmarł mgr inż. Jan Romejko-Hurko, długoletni i zasłużony pracownik resortu leśnictwa i przemysłu drzewnego.

J. Romejko urodził się 28 VIII 1899 r. w Astrachaniu w rodzinie Polaków zesłanych tutaj po Powstaniu Styczniowym. Matka J. Romejki była córką Jana Jeziorańskiego, członka Rządu Narodowego, w 1863 r. straconego na stokach Cytadeli warszawskiej, natomiast ojciec — Stanisław za działalność patriotyczną został przez władze carskie wywłaszczony i wysiedlony na Syberię.

Po odzyskaniu niepodległości Polski w 1918 r. J. Romejko wraca do kraju, uzyskuje świadectwo dojrzałości i zostaje przyjęty na Wydział Leśny SGGW w Warszawie. W r. 1920 zgłasza się ochotniczo do Legii Akademickiej i odbywa kampanię wojenną w 9 pułku ułanów. W tym okresie jest aktywny w środowisku warszawskiej młodzieży akademickiej organizującej wojskowe wsparcie dla Powstań Śląskich.

W czasie studiów, z uwagi na ciężkie warunki materialne rodziny, pracuje jako technik taksator leśny w firmie R. Biehler. Po zakończeniu studiów i uzyskaniu dyplomu w r. 1924 zajmuje w Dyrekcji Lasów Państwowych w Wilnie stanowisko sekretarza Nadleśnictwa Podbrodzie (1924), następnie leśniczego w Święcianach i Brasławiu (1924—1927), nadleśniczego w Brasławiu i Głuszniewie (1927—1928). Od 1928 r. do wybuchu wojny jest inspektorem obwodowym.

Mgr inż. J. Romejko należy do założycieli zrębów administracji lasów państwowych okresu międzywojennego. Uczestniczy w organizowaniu spławu drewna Dźwiną do portów bałtyckich z pominięciem zagranicznych pośredników, jest inicjatorem budowy osad leśnych i dróg w północnych regionach Wileńszczyzny. Na podstawie upoważnienia Naczelnej Dyrekcji Lasów Państwowych wykonuje bardzo skomplikowane zadanie wyjaśnienia sprawy wyrębów w Puszczy Nalibockiej i zabezpieczenia interesów skarbu państwa. W uznaniu zasług zostaje odznaczony, po raz pierwszy w 1938 r. Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Okres 1929—1944 przeżywa J. Romejko na północno-wschodnich kresach Rzeczypospolitej w skomplikowanych warunkach okupacji i nieustannych szykan ze strony nacjonalistów litewskich, białoruskich i okupanta niemieckiego. Pracuje dorywczo w różnych zawodach i wielokrotnie zmienia miejsce zamieszkania. Wstępuje do oddziałów leśnych AK.

Bierze udział w akcji „Burza” na Wileńszczyźnie. W 1944 r. w zgrupowaniu porucznika „Góry” przedziera się przez linię frontu z Puszczy Nalibockiej w obręb Warszawy do Puszczy Kampinoskiej. Tutaj w pułku „Palmiry-Młociny” w grupie „Kampinos” walczy w Powstaniu Warszawskim. Z okrażenia wychodzi w oddziale majora „Okonia”, a działalność partyzancką kończy 18 stycznia 1945 r., zgodnie z rozkazem Komendanta Głównego AK.

W lutym 1945 r. J. Romejko zgłasza się do dyspozycji Dyrekcji Kra-kowsko-Śląskiej Lasów Państwowych, skąd w czasie trwających jeszcze działań wojennych jest delegowany w grupie operacyjnej na Dolny Śląsk. Otrzymuje legitymację służbową nr 1 w Dyrekcji Lasów Państwo-wych we Wrocławiu.

W marcu 1945 r. na terenie północnej Opolszczyzny (Opole, Brzeg, Kluczbork) organizuje Inspektorat Leśny obejmujący 9 nadleśnictw. Za-bezpiecza tartaki, zakłady drzewne i przykolejowe składnice, skąd kie-ruje pierwsze dostawy drewna na potrzeby uruchamianego, po zniszcze-niach wojennych, przemysłu górnośląskiego.

W Polsce Odrodzonej J. Romejko zajmuje odpowiedzialne stanowiska służbowe: inspektora (1945—1950), kierownika sekcji technicznej w Biu-rze Zespołu Nadleśnictw Opole-Północ (1950—1952), starszego inspektora racjonalizacji i wynalazczości w OZLP w Opolu (1956—1960), a od 1960 do 1971, tj. do przejścia na emeryturę, jest rzecznikiem patentowym i inspektorem wynalazczości.

W okresie popaździernikowym, z uwagi na posiadany moralny auto-rytet i niepodważalną pełnię zaufania leśników śląskich, pełni funkcję Przewodniczącego Komisji Rehabilitacyjnej ds. osób represjonowanych w okresie tzw. błędów i wypaczeń. Działalność Komisji pod przewodnic-twem J. Romejki przywraca pamięć i dobre imię wielu zasłużonym leś-nikom.

Po przejściu na emeryturę w 1971 r. nie zaprzestaje działalności za-wodowej i społecznej. Równoległe z pracą na 1/2 etatu w OZLP jest biegłym sądowym, rzecznikiem patentowym, opiniuje projekty dotyczące leśnictwa, ochrony środowiska i usprawnień administracji. Uczestniczy w pracach PTL-u, SITLiD-u i NOT-u. Reprezentuje leśnictwo na IV V i VI Zjeździe Kongresu Techniki NOT.

W uznaniu zasług dla leśnictwa polskiego mgr inż. J. Romejko został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, dwukrotnie Srebrnym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Par-tyzanckim, Medalem XXX-lecia PRL, Złotą Odznaką PTL, Złotą i Srebr-ną Odznaką NOT, Złotą Odznaką SITLiD, Odznaką Zasłużonego Opol-szczyźnie.

Odszedł od nas żarliwy patriota i wybitny leśnik, któremu przypadło w trudzie codziennej pracy budować zręby administracji leśnej w II i III Rzeczypospolitej, a w chwilach zagrożenia narodowego być żołnierzem i bronić Ojczyzny.

Cześć Jego pamięci!

Tadeusz Podkówka